

Да ли је ико озбиљан уопште очекивао нешто стварно феноменално од једне манифестације као што је Беовизија? Вероватно да није, али је сигурно очекивао нешто далеко боље од онога што смо имали прилике да погледамо у две минуле фестивалске вечери. И то баш ове, толико дуго ишчекиване године, када циркус коначно стиже у наш град.

Добро, сви знамо да је у питању такмичење, на коме се бира песма за такмичење, на коме се фоорсира сладуњава музика која претендује да помало задовољи свакога. Самим тим - никога потпуно, будући да мора да угоди ушима милиона људи настањених у оквирима једне више него огромне географске регије, која, са једне на другу страну, обједињује масу различитих култура и супростављених музичких укуса. Дакле, то што су песме какве јесу, односно, какве су скоро увек и биле (част изузецима) – мало досадне, мало идиотске или мало патетичне, или много досадне, много идиотске или много патетичне – није ништа скандалозно нити забрињавајуће. И бољих и горих песама на свету је увек било и биће, само што творци им очигледно не виде Евровизију као најбоље место за њихово представљање (или обрнуто).

Међутим, све оно друго чему смо ми као гледаоци и остале невинне жртве били изложени – организација, продукција, вођење – то, забога, уопште није било ни мало лепо нити хумано, и немојте, молим вас, икад а више то да нам радите. А тог „осталог“ било је на несрећу далеко више него оног главног, због чега је наводно, све организовано. То се пре свега односи на водитељски тим, који су сачињавала два „красна“ млада и зелена пара, брижљиво одабрана после месеци селекције од стране широких народних маса (шоу „Европско лице“). Наши драги Кенови и Барбике заиста су се понашали у складу са ситуацијом, тј. као неко ко је први пут у животу уз ео да води једну живу манифестацију, и сасвим логично – потпуно је избезумљен, не зна ни да дише а да притом не направи лапсус, а камоли да се снађе и чупа свар кад закажу они из организације, режије, па онај кога су најавили не излази на бину, или излази онај кога нису најавили, или микрофон не ради, или га нема... Бринета је била убеђена да је за успех вечери од свега најважније да јој се свих 32 зуба виде у пуној величини читаво време док говори, пева или ћути. Њен партнер је чврсто веровао да његов шарм збуњеног псетанцета оставља много бољи утисак на нацију од осмишљеног тока приредбе, па је импровизовао све док не би почели да га смирују. Уопште, сви су много трептали и осмехивали се, попут омиљеног бабиног унучета, нарочито када не би знали шта друго да раде, пошто би заборавили ко су, зашто су, шта је на реду... Кад би се с времена на време ситуација

потпуно отела контроли, е, онда би се опсетили оне наше омиљене „ко ради тај и греша...“. Човек се запита, колико тек Немци, на пример, греше на своме такмичењу, пошто знамо колико они мнооого раде.. Кад нису покушавали да се баве вођењем програма, Кенови и Барбике су певали. И то много, много више него такмичари. И ту им се заиста не може много приговорити – певају сасвим пристојно, макар и на плејбек. У једном тренутку пред крај сазнали смо да су овај наступ припремали четири недеље. Ни четири године припрема не помажу кад си неталентован и неискусан, а статус „одабраног“ ти даје смелост да се прихватиш нечег чему ниси дорастао.

Иначе, читав програм био је у знаку Београда, сценографија је дочаравала солитере у београдској ноћи, водитељске нумере биле су све саме песме о Београду. Такмичари су такође имали задатак да одрецитују пар поетичних реченица о главном граду у кратком видео представљању пред излазак на сцену. Било би много боље да су тај несрећни део заборавили да нам прикажу. Овако, морали смо да слушамо бисере типа „Уф, колики је Београд!“, „Кад су отворили Мек на Славији чекали смо у реду три сата...“, „Кестење пада, ја га скупљам, не знам зашто“ итд.. Ако је већ требало да извођачи промовишу београдски дух или тако нешто, боље би било да су им сценаристи написали пристојан текст. Мада, кад се боље размислиу светлу свега виђеног, можда то и јесу писали сценаристи..

Како то обично бива, поучени прошлoгодишњим успехом Молитве, силни су се ове године бацили на певање балада. Цмиздрили су, патили, срушених снова у живот се коцкали, а само један живот имали, или га дали, а ништа добили... Међутим, балада је једно, а Марија и Молитва Марија су нешто сасвим друго. Ни публика нити жири нису имали много нерава за њихове тугованке, па су паћеници махом покошени још у полуфиналу. Грешка коју су у старту направили, јесте што су због једне успешне баладе поверовали да је етно испао из тренда. Жив је етно, умро није, као што смо могли да се уверимо у финишу такмичења, будући да су прва три места заузеле све саме песме у етно маниру: „Оро“, „Бели јаблан“ и „Завет“. Победила је, наравно, песма старог махера Јоксимовића у извођењу наше алфа сирене Јелене Томашевић, нешто попут „Лане reloaded“.

Руку на срце, други нису имали ни шансе. Чим су двораном одјекнули први акорди „Ора“, публика је била у делиријуму, а свака, сасвим случајна или намерна сличност са Ланетом, само је нацију и жири учврстила у уверењу да је у питању рођени победник. Други немају право да се љуте - Жељко се још једном показао као најспособнији да направи песму која функционише у сваком погледу, а притом и камењу натерује сузе на очи. И ове године ће имати смисла навијати за Србију, песма ће бити у најмању руку запажена, а ми полако и сигурно учвршћујемо свој статус велесиле на пољу евровизијског шлагера. И то је итекако нешто – култура је данас можда најважније бојно поље, а притом, једно од ретких на коме можемо колико-толико да се огледамо са највећима.

Наравно, како се могло и очекивати, помињање Видовдана у песми скандализовало је један део овдашње јавности, па су одмах пале и оптужбе како је све намештено, да је у питању државни пројекат, део акционог плана за Косово, шта ли. Чак и да је све то тачно, созерцање о Видовдану за победу дефинитивно није био пресудно, већ сама музика и Јеленин глас, и вероватно би резултат био исти да је она све време понављала само “нуна не”. Са друге стране, како се то обично каже, “све је политичко”, и то није ни нечасно нити забрањено, све док се не праве компромиси са уметношћу. Сећате ли се само победничке песме Тота Котуња у којој лобира за Европску заједницу? А, опет, нарочито у светлу нове изборне кампање, шта мислите да би се десило да су на пример победиле (иначе јако занимљиве, само малчице махните) рокерке из Зрењанина “Бети Буп”, или реге концептуалисти “Земља грува”, који су своју жваку о Београду посветили Мекдоналдсу? Моментално би кренула прича како се Србија на Беовизији (читај - референдуму) дефинитивно определила за Европу, а против изолације, или већ нешто из тог репертоара.

Да не испадне како је све то само због Еуросонга, на Беовизији су се делиле и неке чудне награде, од кога, зашто – није се баш дало схватити. Посебно је интересантна била награда за најбољи “Камбек” у току прошле године, коју је добио Дејан Цукић за албум који тек треба да изаже, па је и сам тим поводом показао не малу дозу збуњености. А да би овај фестивал заиста личио на прави домаћи(нски) фестивал, побринула се и Јелена из Зане, која је са леденим презиром вратила утешну награду за најбољи текст, и упутила жирију пар сиктавих реци, вероватно погођена чињеницом што није прошла у финале. Да ли ће опет, као и прошле године, бити даљег сумњичења и тужакања - још није познато, мада би, како искуство са Молитвом показује - то био први добар знак.

Све у свему, на крају и нисмо баш тако лоше прошли - водитељи га некако изгураше, и ако је зрна мудрости на нечијим раменима, овакви експерименти неће се понављати у блиској будућности. Песма је од оних које сваким следећим слушањем звуче све боље, па ће је до маја вероватно заволетати и они који тренутно воле да је мрзе. Београд и Србија ће добити лепу промоцију, за коју желимо да верујемо да ће бити одрађена једно двадесет пута боље него Беовизија. Опасност сада вреба само из политичке сфере – већ се могу замислити разни ложачи, који гласачком телу дају на знање како нема ниста од Евровизије уколико победе силе мрака и хаоса, а забринутим европљанима распаљују машту причама о процвату свих врста изама у Србији и српској музици. Исти они који се буне што је Евровизија политика, сада ће политику покушати да сведу на Евровизију. Па, чија песма победи.